

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J.F. Kennedyja 11

P-557/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Romini Markovinović, u pravnoj stvari tužitelja CROATIA PLAKAT d.o.o., Zagreb, Katančićeva ulica 3, OIB: 72519338751, kojeg zastupa punomoćnica Ana Sabljar, odvjetnica iz Šenkovca, protiv tuženika Grad Zagreb, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 29. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnice tuženika, s danom objave 6. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2 sklopljen između tužitelja kao korisnika i tuženika kao Grada dana 15. veljače 2021. godine, pa stoga taj ugovor ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku GRADU ZAGREBU, OIB: 61817894937, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, isplatiti tužitelju CROATIA PLAKAT d.o.o. OIB 72519338751, Zagreb, Katančićeva 3 iznos od 1.579,77 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje se do 31. prosinca 2022. određuju po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja teče:

- na iznos od 91,43 EUR od 10. ožujka 2021. do isplate,
- na iznos od 91,43 EUR od 11. lipnja 2021. do isplate,
- na iznos od 91,43 EUR od 7. rujna 2021. do isplate,
- na iznos od 30,48 EUR od 3. prosinca 2021. do isplate,
- na iznos od 91,43 EUR od 11. siječnja 2022. do isplate,

- na iznos od 91,43 EUR od 7. travnja 2022. do isplate,
- na iznos od 91,43 EUR od 8. srpnja 2022. do isplate,
- na iznos od 91,43 EUR od 11. listopada 2022. do isplate,
- na iznos od 91,44 EUR od 5. siječnja 2023. do isplate,
- na iznos od 91,44 EUR od 12. travnja 2023. do isplate,
- na iznos od 91,45 EUR od 5. srpnja 2023. do isplate,
- na iznos od 91,44 EUR od 4. listopada 2023. do isplate,
- na iznos od 91,44 EUR od 10. siječnja 2024. do isplate,
- na iznos od 91,44 EUR od 10. travnja 2024. do isplate,
- na iznos od 109,48 EUR od 10. srpnja 2024. do isplate,
- na iznos od 50,23 EUR od 8. kolovoza 2024. do isplate,
- na iznos od 100,46 EUR od 5. rujna 2024. do isplate,
- na iznos od 100,46 EUR od 8. studenog 2024. do isplate

u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 886,55 EUR od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 250,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi u bitnom, da su tužitelj, kao korisnik, i tuženik, kao Grad, sklopili u Zagrebu dana 15. veljače 2021. godine Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama, ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2. Ovim je ugovorom tužitelj obavezan plaćati tuženiku naknadu za postavljanje jednog (1) obostranog, neosvijetljenog samostojećeg velikog reklamnog panoa veličine 5,04x2,38 po stranici, na zemljištu u suvlasništvu Ane Kolić i Darka Kolića iz Zagreba, Samoborska cesta 157 na k.č.br. 1760 k.o. Podsused u Zagrebu, Samoborska cesta kod kbr. 157, u iznosu od 229,63 kn mjesečno (30,48 EUR po tečaju konverzije nakon uvođenja eura kao službene valute Republike Hrvatske od 1. siječnja 2023. godine), a temeljem članka 32. tada važeće Odluke o komunalnom redu („Službeni glasnik Grada Zagreba“ broj 14/19, 24/19, 22/20), odnosno visina koje naknade je u trenutku sklapanja ovog ugovora bila određena sukladno Pravilniku o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje ploča s natpisom, plakata, zastavica na jarbolima, reklama i reklamnih panoa („Službeni glasnik Grada Zagreba“, broj 14/15 i 14/16). Odredbom članka 5. predmetnog ugovora bilo je propisano da se visina naknade koju je tužitelj obavezan plaćati tuženiku te koja je bila navedena u predmetnom ugovoru, može mijenjati u skladu s aktima nadležnog tijela Grada Zagreba. Nakon sklapanja naprijed navedenog ugovora tuženik je, sukladno članku 6. istog, izdao Rješenje Klasa: UP/I-363-02/21-

01/108 Urbroj: 251-13-31-01/011-21-8-SB dana 23.2.2021. godine kojom je odobreno postavljanje prethodno opisanog reklamnog panoa. Člankom 5. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14 – dalje u tekstu: Ustav), propisano je da u Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi i s Ustavom i sa zakonom. Svatko je dužan držati se Ustava i poštivati pravni poredak Republike Hrvatske...“. Članak 32. Odluke o komunalnom redu a koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklame, ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2 dana 15. veljače 2021. godine („Službeni glasnik Grada Zagreba broj 14/19, 24/19, 22/20) – dakle „ostali propis“ u smislu određenja Ustava Republike Hrvatske, a temeljem kojega je bio sklopljen predmetni ugovor, glasio je;

„Za postavljanje ploča s natpisom, plakata, jarbola, reklama i reklamnih panoa na površine javne namjene, zemljišta i objekte u vlasništvu drugih, plaća se naknada koju pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove.

Vlasnik, odnosno korisnik predmeta iz stavka 1. ovoga članka i gradonačelnik, odnosno osoba koju ono vlasti, sklapaju ugovor o plaćanju naknade.

Ugovor iz stavka 2. ovoga članka sklapa se prije izdavanja rješenja o postavljanju.“

2. Citirani članak, a kako je to razvidno iz njegovog sadržaja, ne razlikuje situacije kada se reklamni pano postavlja na tzv. privatnom zemljištu, odnosno na zemljištu u vlasništvu fizičke ili pravne osobe, od situacije kada se reklamni pano postavlja na zemljište u vlasništvu tuženika kao jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, dakle kada je riječ u pravilu o površini – nekretnini javne namjene. U obje se citiranim člankom normirane situacije vlasniku reklamnog panoa nameće obveza plaćanja naknade tuženiku, za koje plaćanje je propisano da se ima regulirati sklapanjem „dobrovoljnog“ ugovora, „dobrovoljnog“ budući bez njegovog prethodnog sklapanja neće biti izdano rješenje kojim se odobrava postavljanje reklamnog panoa, dakle uvjetuje se odobravanje postavljanja reklamnog panoa na željenoj lokaciji, bilo da se radi o tzv. privatnoj ili o javnoj (gradskoj) površini, prethodnim sklapanjem ugovora, a kojim vlasnik reklamnog panoa pristaje tuženiku plaćati mjesečni iznos koji tuženik jednostrano određuje, uz izriekom (članak 5) unaprijed dāt pristanak da tuženik može visinu ove naknade mijenjati „u skladu s aktima nadležnog tijela Grada Zagreba“, drugim riječima, te promatrano iz pozicije njegovog sukontrahenta u osporavanom ugovoru nazvanog korisnik, samovoljno, samostalno, u bilo kojem trenutku, bez da korisnika/tužitelja išta pita. A na takve uvjete, razvidno je iz sadržaja citiranog članka 32. Odluke o komunalnom redu, onaj tko želi reklamni pano postaviti, mora pristati, jer bez pristajanja na „dobrovoljno“ sklapanje ugovora takvog sadržaja (o kojem sadržaju naravno ne postoji nikakva mogućnost pregovaranja niti izmjene istog, jer je sadržaj tog ugovora propisan nezakonitim odredbama Odluke o komunalnom redu), neće mu biti odobreno postavljanje reklamnog panoa.

3. Nema nikakve dvojbe o tome da je tuženikovo pravo podzakonskim propisom kao što je Odluka o komunalnom redu normirati izgled naselja, pa tako i materiju postavljanja reklamnih panoa. Naravno da je tuženik ovlašten propisati obvezu plaćanja naknade za reklamne panoe postavljene na nekretninama u tuženikovom vlasništvu, odnosno za sve one javne površine kojima tuženik kao

jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave upravlja i o njima se stara za opću korist i u javnom interesu, kao servis svojih građana. No, naplaćivanje nekakvih mjesečnih naknada, ili ubiranje bilo kakve koristi od gospodarske djelatnosti koja se odvija na nekretninama koje nisu tuženikovo vlasništvo ili su na drugi način u njegovoj ingerenciji, nema uporište u zakonu. Takvo pravo tuženiku ne daje niti jedan zakonski propis koji normira tuženikovo postojanje, ustroj i funkcioniranje.

4. Dakle, članak 32. Odluke o komunalnom redu („Službeni glasnik Grada Zagreba broj 14/19, 24/19, 22/20) nesuglasan je i Zakonu o komunalnom gospodarstvu, i Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, i Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, te Zakonu o Gradu Zagrebu, a koji su bili na snazi u vrijeme njezina donošenja, pa je samim time ovaj članak Odluke o komunalnom redu iz 2019. nezakonit i neustavan.

5. Jer, o tome da jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave nema pravo naplaćivati ovu naknadu odnosno svojim općim aktima propisivati pravo naplaćivanja iste, svoj je pravorijek već odavno dao Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojim odlukama Usoz-8/16-7 od dana 16. lipnja 2016. godine te Usoz-118/20-9 od dana 25. travnja 2022. godine, ocijenivši da jedinica lokalne samouprave nema uporišta u zakonu propisati naknadu za reklamne predmete i natpise koji se postavljaju na površinama u vlasništvu fizičkih i pravnih osoba. Zakoni temeljem kojih su ove odluke donijete, odnosno sukladnost sa kojima su ocjenjivani opći akti jedinica lokalnih samouprava, a čija zakonitost je bila predmet razmatranja jesu konkretno Zakon o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (NN 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 125/08, 36/09, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13, 137/15, 123/17, 98/19, 144/20), te Zakon o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (NN 127/17, 138/20, 151/22, 114/23).

6. Konkretno, a kako se to u predmetnim presudama navodi, odredbom članka 68. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (NN 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 125/08, 36/09, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13, 137/15, 123/17, 98/19, 144/20) taksativno je propisano koji su prihodi jedinica lokalne i jedinica područne (regionalne) samouprave. Oспоравана naknada ne može biti supsumirana niti pod jednu ovim zakonom propisanu stavku, kako je to Visoki upravni sud već utvrdio.

7. Jednako tako propisuje i članak 22. Zakona o Gradu Zagrebu (NN 62/01, 125/08, 36/09, 119/14, 98/19, 144/20), odnosno kao prihodi Grada Zagreba propisani su isti oni prihodi kao i u Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi te Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, slijedom čega oспоравана naknada ne može biti supsumirana niti pod jednu stavku propisanu člankom 22. Zakona o Gradu Zagrebu.

8. S obzirom da je Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2, između tužitelja kao korisnika i tuženika kao Grada dana 15. veljače 2021. godine sklopljen temeljem članka 32. Odluke o komunalnom redu („Službeni glasnik Grada Zagreba broj 14/19, 24/19, 22/20), nezakonit odnosno protivan prisilnim propisima, to je isti u cijelosti ništetan i ne proizvodi pravne učinke temeljem članka 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 – dalje: ZOO).

9. Ovakvo pravno stajalište u istovjetnim predmetnima Trgovački sud u Zagrebu i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske zauzeli su u sada već mnogobrojnim pravomoćno i nepravomoćno okončanim predmetima (PŽ-1964/2025 od 26.11.2025, PŽ-4343/2024 od 12.03.2025., PŽ-176/2025 od 3. rujna 2025., P-2423/2023 od 1. travnja 2025, P-2413/2023 od 14. ožujka 2025. , P-2406/2023 od 16. travnja 2025 itd.).

10. Nesporno je da je Odluka o komunalnom redu („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 14/19, 24/19, 22/20 i 16/22), zajedno sa spornim tj. nezakonitim člankom 32. prestala važiti stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu iz 2023 („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 15/23, 42/23 i 40/24) Ova je potonja Odluka o komunalnom redu i dalje na pravnoj snazi, no u odnosu na pojedine njezine odredbe u tijeku je bio postupak ocjene zakonitosti pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske pod brojem Usoz-43/2024, i to upravo u odnosu na odredbe koje se tiču prava Grada Zagreba da ubire novce iz tuđeg poslovnog odnosa tj da naplaćuje mjesečnu naknadu od vlasnika reklamnog panoa, postavljenog na zemljištu sa kojim Grad Zagreb nema nikakve pravne veze (osim činjenice da je zemljišta/objekt na kojem je reklamni pano postavljen u obuhvatu administrativnog područja koje kao servis građanima ova jedinica lokalne i područne samouprave opslužuje). Pa je tako dana 17. prosinca 2024. godine Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio odluku kojom se obustavlja primjena tih odredaba Odluke o komunalnom redu, a temeljem kojih Grad Zagreb naplaćuje novce iz tuđih poslovnih odnosa i tuđe imovine, dok je dana 23. ožujka 2026. godine donijeta odluka kojom se iste ukidaju kao nezakonite.

11. S obzirom da je predmetni ugovor tužbe sklopljen temeljem članka 32. tada važeće Odluke koji je protuzakonit i protuustavan, to je isti u cijelosti ništetan i ne proizvodi pravne posljedice, i to slijedom odredbe članka 322. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO). S obzirom da je tužitelj tuženiku temeljem ništetnog ugovora dosad platio iznos od 1.579,77 eur u 18 različitih navrata (što je vidljivo iz priloženih bankovnih izvadaka tužitelja 298-331 spisa), tuženik je po ništetnom ugovoru navedeni iznos stekao bez pravne osnove. Stoga tužitelj smatra da mu je tuženik temeljem odredbe čl. 1111. ZOO-a u obvezi vratiti sve te pojedine uplate, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od sljedećeg dana od dana svake pojedine uplate do dana povrata, pri čemu napominje kako prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., zastarni rok potraživanja za iznose plaćene po ništetnom ugovoru teče od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pa da je stoga tužitelj ovlašten potraživati sve uplate koje je izvršio tuženiku po ništetnom ugovoru.

12. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava u cijelosti tužbu i tužbeni zahtjev. Navodi u bitnome da tužitelj ništetnost Ugovora o plaćanju naknade za reklame, šifra: 772356 pokušava dokazati i izvesti iz dokazivanja navodno protuzakonitog i protuustavnog članka podzakonskog akta, u konkretno članka 32. Odluke o komunalnom redu ("Službeni glasnik Grada Zagreba" br. 14/19, 24/19, 22/20- u daljnjem tekstu Odluka), , a pri tome ne dokazujući da bi u odnosu na sporni članak tada važeće Odluke o komunalnom redu ikada bio pokrenut zakonom propisani postupak za ocjenu zakonitosti i ustavnosti ove odredbe, ne dokazujući da bi u za to propisanom postupku bila donesena odluka Visokog upravnog suda Republike

Hrvatske ili Ustavnog suda Republike Hrvatske kojim se ovaj članak utvrđuje nezakonitim ili neustavnim pozivajući se na obrazloženje pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-2880/16, a pri tome ne uzimajući u obzir da je postojeća sudska praksa odavno riješila sličnu pravnu situaciju ukazujući da sud nije ovlašten ispitivati niti utvrđivati ustavnost i zakonitost određenog podzakonskog akta, mimo za to propisanog postupka. Nadalje, tuženik ističe da ne spori da je s tužiteljem zaključio Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 772356 kao niti visinu potraživanja koje je naplatio po istom. Navodi da je predmetni Ugovor sklopljen u skladu s propisanim postupkom za postavljanje reklame temeljem čl. 32. tada važeće Odluke o komunalnom redu i temeljem odredaba tada važećeg Pravilnika o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje reklama, reklamnih panoa i natpisa (Sl. glasnik Grada Zagreba 14/15 i 14/16 - u daljnjem tekstu: Pravilnik). Ukazuje da je ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame tužitelj je sa tuženikom sklopio svojevrijedno i dobrovoljno, čime je iskazao volju za postupanje po istom u smislu korištenja reklame i prihvaćanje obveze na plaćanje naknade za istu sve dok se reklama nalazi na zemljištu. Odluka temeljem koje je sklopljen ovdje sporni ugovor donesena je sukladno Zakonu o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine", broj: 36/95, 70/97, 128/99, 129/00, 59/01, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14, 68/18, 110/18, 32/20, 145/24) koji jasno upućuje na ovlaštenje i obvezu donošenja provedbenih propisa kojima se pobliže uređuju odnosi u komunalnom gospodarstvu (uređenje naselja, održavanje čistoće, čuvanje javne površine, korištenje javnih površina, skupljanje i odvoz komunalnog otpada i dr.) i niti jedna odredba navedene Odluke ne dovodi u pitanje niti krši odredbe navedenog Zakona niti drugih propisa koji su bili na snazi u vrijeme donošenja navedene Odluke.

13. Dakle, navodi da tuženikovo ovlaštenje za naplatu utužene naknade proizlazi je i proizlazi iz važećih pravnih propisa, odredbe kojih do danas nisu ukinute niti poništene ni odlukom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao niti odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske u čijoj su nadležnosti ocjena zakonitosti i ustavnosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave. Stoga tuženik ističe kako sud u ovome postupku nije ovlašten ispitivati ni utvrđivati ustavnost i zakonitost Odluke o komunalnom redu niti pojedinih odredaba te odluke, a posljedično tome niti izvoditi zaključak o ništetnosti ugovora koji je sklopljen među strankama i koji, budući da je u cijelosti utemeljen na tada važećim pravnim propisima, nije ništetan niti može biti utvrđen ništetnim. Također navodi da u konkretnom slučaju ne postoje pretpostavke ni za vođenje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i Zakonom predmetnog čl. 32. Odluke sukladno čl. 88. st 2. Zakona o upravnim sporovima pa u konkretnoj pravnoj stvari sud nije ovlašten provoditi vlastitu ocjenu zakonitosti i ustavnosti određenog podzakonskog akta, u konkretnom slučaju Odluke. Slijedom iznijetog, tuženik smatra kako su u cijelosti neosnovani navodi kojima tužitelj pokušava dokazati da bi dio podzakonskog propisa temeljem kojeg je zaključen ugovor među strankama bio protutustavan i protuzakonit, a samim time i da bi sklopljeni Ugovor bio ništetan. Nastavno, tužitelj pogrešno zaključuje da tužitelj nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja koje je predmet ovoga spora jer ništetni ugovori ne proizvode pravne učinke, pa da mu je tuženik u obvezi vratiti utužene novčane iznose koji su temeljem navedenog ugovora isplaćeni tuženiku. Budući da ugovor temeljem kojeg je tužitelj vršio plaćanja na ime postavljene reklame nije niti može biti utvrđen ništetnim, jer je isti sklopljen temeljem tada važećeg pravnog propisa, to tužitelj pogrešno zaključuje da tuženik nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja koje je predmet ovoga spora. Budući da je ugovor iz kojeg proizlazi obveza tužitelja na

plaćanje utužene naknade tuženiku sklopljen temeljem važećih propisa te isti nije protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, tuženik smatra kako nisu ostvarene pretpostavke iz čl. 322. i čl. 323. ZOO-a slijedom čega je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Tuženik posebno osporava i tijek kamata na utuženi s obzirom da isti nije u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a.

14. Tijekom postupka sud je izvršio uvid te pročitao sadržaj isprava koje prileže spisu.

15. Provedene dokaze sud je cijenio svakog zasebno i sve dokaze zajedno u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu ZPP) te je na temelju rezultata provedenog postupka utvrdio da tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

16. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti Ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklama ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2 od 15. veljače 2021. i zahtjev za isplatom ukupnog iznosa od 1.579,77 eur koji je tužitelj platio tuženiku na osnovu tog Ugovora, sa pripadajućim zateznim kamata.

17. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili gore navedeni Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 772356 te da je isti sklopljen temeljem odredbe čl. 32. tada važeće Odluke o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 14/19, 24/19, 22/20) – u daljnjem tekstu: Odluka) i temeljem odredaba tada važećeg Pravilnika o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje ploča s natpisom, plakata, zastavica na jarbolima, reklama i reklamnih panoa ("Službeni glasnik Grada Zagreba" br. 14/15 i 14/16, u daljnjem tekstu: Pravilnik) kao i da je reklamni pano čije je plaćanje naknade ugovoreno postavljen na zemljištu u privatnom vlasništvu. Nesporna je i visina utuženog potraživanja, a koja proizlazi i iz bankovnih izvadaka tužitelj (list 298-331 spisa) te činjenica da je tužitelj izvršio plaćanje utuženog iznosa temeljem predmetnog Ugovora. Nesporno je i da je Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio broj Usoz-43/24 od 23.03.2026. kojim je ukinuo kao nezakonite odredbe o Odluke o komunalnom redu pa tako i odredbe Odluke o komunalnom redu iz 2023. koja je bila na snazi.

18. Između stranaka je sporna osnovanost utuženog potraživanja pri čemu je činjenična osnova tužbe sadržana u bitnome u tužiteljevoj tvrdnji kako je odredba čl.32. tada važeće Odluke o komunalnom redu ("Službeni glasnik Grada Zagreba" br. 14/19, 24/19, 22/20), – u daljnjem tekstu: Odluka) protuustavna i protuzakonita. Sporan je i zatraženi tijek zakonskih zateznih kamata.

19. U odnosu na tužnikovu tvrdnju kako sud u ovome postupku nije ovlašten ispitivati i utvrđivati zakonitost Odluke o komunalnom redu niti pojedinih odredaba te Odluke, a posljedično tome niti izvoditi zaključak o ništetnosti Ugovora koji je sklopljen među strankama, valja naglasiti da Odluka o komunalnom redu predstavlja opći akt (tako i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj U-II-5157/2005 od 5. ožujka 2012. – "Narodne novine" broj: 41/12), a što proizlazi iz odredbe čl. 73. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi ("Narodne novine", broj: 33/01, 60/01,

129/05, 109/07, 36/09, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13, 137/15, 123/17, 98/19 i 144/20) kojim je propisano da predstavničko tijelo općine, grada i županije u svom samoupravnom djelokrugu donosi odluke i druge opće akte, u skladu sa svojim statutom (st. 1.). Prije nego što stupi na snagu opći akt obavezno se objavljuje u službenom glasilu jedinice (st. 2.). Ako općina i grad nema svoje službeno glasilo, opći akt općine i grada objavljuje se u službenom glasilu županije (st. 3.). Opći akt stupa na snagu najranije osmi dan od dana njegove objave. Iznimno, općim se aktom može iz osobito opravdanih razloga odrediti da stupa na snagu prvog dana od dana objave (st. 4.). Opći akt ne može imati povratno djelovanje (st. 5.).

20. Nadalje, sukladno odredbi čl. 3. st. 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, 36/24, 39/26; dalje: ZUP) predmet upravnog spora je ocjena zakonitosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koja ima javnu ovlast i pravne osobe koja obavlja javnu službu, a u skladu s odredbom čl. 12. st. 2. t. 2. tog Zakona, o zakonitosti općih akata odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske.

21. Temeljem odredbe čl. 158. st. 1. ZUP-a, postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud Republike Hrvatske pokreće na zahtjev fizičke ili pravne osoba ili skupine osoba povezanih zajedničkim interesom koji smatraju da su im općim aktom povrijeđena njihova prava ili pravni interes. Postupak ocjene zakonitosti općeg akta Visoki upravni sud Republike Hrvatske može pokrenuti po službenoj dužnosti, na temelju obavijesti fizičkih ili pravnih osoba, prijedloga pučkog ili posebnog pravobranitelja ili na zahtjev suda (čl. 158. st. 2. ZUP-a).

22. Prema odredbi čl. 162. st. 3. i 4. ZUP-a sud će presudom ukinuti opći akt, ili pojedine njegove odredbe, ako utvrdi da nije suglasan sa zakonom ili statutom javnopravnog tijela, s time da ukinuti opći akt prestaje važiti, odnosno ukinute odredbe općeg akta prestaju važiti danom objave presude Visokog upravnog suda u "Narodnim novinama". Zaključno prema odredbi čl. 165. st. 2. ZUP-a, sud će rješenjem obustaviti postupak kad prestanu postojati pretpostavke za njegovo vođenje.

23. Imajući u vidu gore navedene odredbe, kao i nespornu činjenicu da je Odluka o komunalnom redu („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 14/19, 24/19, 22/20 i 16/22) prestala vrijediti stupanjem na snagu stupanjem na snagu Odluke o komunalnom redu iz 2023 („Službeni glasnik“ Grada Zagreba broj 15/23, 42/23 i 40/24) prema ocjeni ovog suda nisu ispunjene pretpostavke za vođenje postupka u slučaju kada je opći akt koji se osporava stavljen izvan snage, odnosno kada je prestao vrijediti odnosno ne postoje pretpostavke za vođenje postupka ocjene njegove zakonitosti jer se isti više ne bi mogao ukinuti u skladu s odredbom čl. 162. st. 3. i 4. ZUP-a.

24. Pri tome valja napomenuti i da se u odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1736/2024-2 od 18. rujna 2024. navodi da u slučaju da nisu ispunjene pretpostavke za postupak ocjene zakonitosti općeg akta zato što navedeni akt više nije na snazi, ali očito proizvodi učinke, pitanje njegove zakonitosti može isticati tijekom parničnog postupka. Redovni sud pred kojim se vodi taj postupak, dužan je u tom parničnom postupku ispitati zakonitost tog akta (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, poslovni broj Rev 2169/2019 i Rev 901/2022).

25. Slijedom navedenog, radi se o općem aktu koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja spornog ugovora te njegov sadržaj ima učinka na valjanost pravnog posla koji je temeljem njega sklopljen.

26. Stoga je sud u ovoj pravnoj stvari, kao o prethodnom pitanju odlučivao o valjanosti pravnog posla odnosno Ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklame, ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2. od 15. veljače 2021. koji je sklopljen temeljem općeg akta - Odluke o komunalnom redu ("Službeni glasnik Grada Zagreba" br. 14/19, 24/19, 22/20), odnosno odredbe čl. 32. iste, a koja više nije na snazi, i to u odnosu na odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine", broj: 36/95, 70/97, 128/99, 129/00, 59/01, 82/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14, 68/18, 110/18, 32/20, 145/24), Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi ("Narodne novine", broj: 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 36/09, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13, 137/15, 123/17, 98/19 i 144/20) i Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ("Narodne novine", broj: 117/93, 92/94, 69/97, 33/00, 73/00, 127/00, 59/01, 107/01, 117/01, 150/02, 147/03, 132/06, 26/07, 73/08, 25/12, 147/14, 100/15, 115/16, 127/17, 138/20, 151/22 i 114/23).

27. Odluka o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 14/19, 24/19, 22/20) od 11. srpnja 2019. donesena je na temelju odredbe čl. 104. st. 1. tada važećeg Zakona o komunalnom gospodarstvu ("Narodne novine" broj 68/18 i 110/18) kojom je propisano da u svrhu uređenja naselja te uspostave i održavanja komunalnog reda u naselju predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave donosi odluku o komunalnom redu kojom se propisuju i mjere za njezino provođenje pa tako odredbe o uređenju naselja, koje obuhvaća uređenje pročelja, okućnica i dvorišta zgrada u vlasništvu fizičkih ili pravnih osoba u dijelu koji je vidljiv površini javne namjene, te određivanje uvjeta za postavljanje tendi, reklama, plakata, spomen-ploča na zgradama i druge opreme na zgradama koja se postavlja na vanjske dijelove zgrade, način uređenja i korištenja površina javne namjene, uvjete održavanja reda na tim površinama, uvjete korištenja javnih parkirališta i održavanje čistoće i čuvanje površina javne namjene, uključujući uklanjanje snijega i leda s tih površina.

28. Odlukom o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 14/19, 24/19, 22/20 od 11. srpnja 2019.) propisano je da se istom u cilju uređivanja naselja, načina uređenja i korištenja površina javne namjene i zemljišta u vlasništvu Grada Zagreba, održavanja čistoće i čuvanja površina javne namjene na području Grada Zagreba propisuje komunalni red i mjere za njegovo provođenje (čl. 1.).

29. Nadalje, odredbom čl. 27. st. 1. Odluke o komunalnom redu propisano je da reklamni panoi postavljaju se na temelju rješenja gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove.

30. Gradsko upravno tijelo nadležno za komunalne poslove dužno je prije izdavanja rješenja iz stavka 1. ovoga članka, prethodno pribaviti:

- suglasnost gradskoga upravnog tijela nadležnog za promet,
- suglasnost gradskoga upravnog tijela nadležnog za zaštitu spomenika kulture i prirode ako se reklamni pano postavlja na prostoru kulturnog dobra, zaštićene kulturno-povijesne cjeline i zaštićenih dijelova prirode,

- mišljenje gradskoga upravnog tijela nadležnog za uređenje javnih gradskih prostora,
- mišljenje gradskoga upravnog tijela nadležnog za zelenilo ako se postavlja na javnu zelenu površinu. (st. 2.).

31. Odredbom čl. 30. st. 1. Odluke o komunalnom redu propisano je da zaštitne naprave, plakati, ploče s tvrtkom, nazivom i natpisom, jarboli, reklame i reklamni panoi moraju biti uredni i funkcionalno ispravni. Ako se zaštitne naprave, plakati, ploče s tvrtkom, nazivom i natpisom, jarboli, reklame i reklamni panoi postavljaju suprotno odredbama ove odluke, komunalni redar rješenjem će narediti njihovo uklanjanje (st.2.).

32. Nadalje odredbom čl. 31. Odluke o komunalnom redu propisano je da način i uvjete za postavljanje zaštitnih naprava, plakata, ploča s tvrtkom, nazivom i natpisom, jarbola, reklama i reklamnih panoa pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove o kojem je dalo mišljenje gradsko upravno tijelo nadležno za uređenje javnih gradskih prostora i gradsko upravno tijelo nadležno za zaštitu spomenika kulture i prirode.

33. Zaključno, odredbom čl. 32. st. 1 Odluke o komunalnom redu čiju zakonitost spori tužitelj propisano je da za postavljanje ploča s natpisom, plakata, jarbola, reklama i reklamnih panoa na površine javne namjene, zemljišta i objekte u vlasništvu drugih, plaća se naknada koju pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskoga upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove. Vlasnik, odnosno korisnik predmeta iz stavka 1. ovoga članka i gradonačelnik, odnosno osoba koju on ovlasti, sklapaju ugovor o plaćanju naknade (st. 2). Ugovor iz stavka 2. ovoga članka sklapa se prije izdavanja rješenja o postavljanju (st. 3.).

34. Dakle, iz gore navedenih odredaba razvidno je da je tuženik, kao jedinica lokalne samouprave, bio dužan donijeti Odluku o komunalnom redu kojom će urediti pitanje uređenja naselja pa stoga tuženik iz Zakona o komunalnom gospodarstvu crpi ovlaštenje da takvom odlukom u sklopu uređenja naselja uredi i pitanje postavljanja reklama i reklamnih panoa te s tim u vezi izdaje odobrenja.

35. Međutim, imajući u vidu da u konkretnom postupku tužitelj smatra da niti u jednoj relevantnoj zakonskoj odredbi nije propisano da bi jedinica lokalne samouprave bila ovlaštena kao svoj prihod propisati naknade za reklame postavljene na privatnom zemljištu odnosno da naplaćivanje naknade za postavljanje reklama na privatnom zemljištu ne može ući u djelokrug komunalnog reda, prema ocjeni ovog suda ovlaštenje tuženika da navedenom Odlukom uredi pitanje plaćanja naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na površinama koje su u privatnom vlasništvu i za koje korisnik, u pravilu, plaća naknadu vlasniku nekretnine, a vlasnik nekretnine komunalnu naknadu tuženiku, nije sadržano u u odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu niti to proizlazi iz propisa kojima je reguliran djelokrug i financiranje jedinica lokalne samouprave.

36. Naime, prema tada važećoj odredbi čl. 29. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ("Narodne novine" 127/17) a koji je tada bio na snazi, vlastiti izvori sredstava općine i grada su, i prihodi od vlastite imovine u smislu čl. 68. st. 3. t. 1., 2., 3., i 4. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi, gradski,

odnosno općinski porezi, novčane kazne i oduzeta imovinska korist za prekršaje koje sami propišu u skladu sa zakonom, upravne pristojbe u skladu s posebnim zakonom, boravišne pristojbe u skladu s posebnim zakonom, komunalne naknade, doprinosi i druge naknade utvrđene posebnim zakonom, naknade za uporabu javnih općinskih ili gradskih površina, drugi prihodi utvrđeni posebnim zakonom.

37. Prema odredbi čl. 91. st. 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu (NN 68/18 i 110/18) komunalna naknada je novčano javno davanje koje se plaća za održavanje komunalne infrastrukture. Komunalna naknada je prihod proračuna jedinice lokalne samouprave koji se koristi za financiranje održavanja komunalne infrastrukture (st. 2.). Iznimno od stavka 2. ovoga članka, jedinica lokalne samouprave može odlukom predstavničkog tijela odrediti da se sredstva komunalne naknade koriste i za financiranje građenja i održavanja objekata predškolskog, školskog, zdravstvenog i socijalnog sadržaja, javnih građevina sportske i kulturne namjene te poboljšanja energetske učinkovitosti zgrada u vlasništvu jedinice lokalne samouprave, ako se time ne dovodi u pitanje održavanje komunalne infrastrukture (st.3.). Pod održavanjem komunalne infrastrukture iz stavka 2. ovoga članka razumijeva se održavanje: nerazvrstanih cesta, javnih površina na kojima nije dopušten promet motornim vozilima, javnih zelenih površina, građevina i uređaja javne namjene, javne rasvjete, groblja i krematorija unutar groblja, građevina namijenjenih obavljanju javnog prijevoza (st. 4.).

38. Dakle, iz navedenih odredbi ne proizlazi da bi jedinica lokalne samouprave bila ovlaštena općim aktom urediti pitanje naplate naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na nekretninama u privatnom vlasništvu, odnosno na nejavnim površinama. jer takva nekretnina ne predstavlja javnu površinu, niti takva naknada predstavlja zakonom dopušteni izvor prihoda proračuna. Štoviše, u pravilu korisnik plaća naknadu u vidu zakupnine vlasniku nekretnine na koju je postavljena reklama, a vlasnik nekretnine plaća jedinici lokalne samouprave komunalni doprinos.

39. Slijedom gore navedenog, prema ocjeni ovog suda Odluka o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 14/19, 24/19, 22/20), u dijelu odredbe čl. 32. kojom je propisana obveza plaćanja naknade za postavljanje natpisa i reklama na zgrade, zemljišta i druge prostore (koji nisu javni) nema uporište u navedenim zakonskim propisima pri čemu se naglašava kako je navedeno utvrđenje odnosno stav sadržan i u presudama Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj Usoz-8/16-7 od 13. lipnja 2016. (list 14.-19. spisa) i broj Usoz-118/20-9 od 25. travnja 2022. (list 20.-22. spisa) te broj Usoz-43/24 od 23. ožujka 2026. u kojima je taj sud odlučivao o zakonitosti općih akata drugih jedinica lokalne samouprave, a koji su po svom sadržaju bitno slični ovdje spornom općem aktu, a posljednjom odlukom br. Usoz-43/24 ukinute su nezakonite odredbe Odluke o komunalnom redu 2023. Grada Zagreba temeljem kojih je tuženik od tužitelja naplaćivao naknadu za postavljanje reklamnih panoa.

40. Dakle, ovaj je sud, odlučujući u navedenom kao o prethodnom pitanju, utvrdio da je Odluka o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba 14/19, 24/19, 22/20 i 16/22) od 11. srpnja 2019. nezakonita u dijelu odredbe čl. 32. pri čemu valja naglasiti da ista, iako je prestala važiti, i dalje proizvodi pravne učinke među strankama jer je i dalje na snazi Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama

ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2 od 15. veljače 2021. koji su stranke sklopile temeljem te Odluke.

41. Slijedom svega navedenog, imajući u vidu gore navedena utvrđenja ovog suda, Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklama ŠIFRA: 772356, KLASA: 363-02/2021-016/10 URBROJ: 251-13-33-1/014-21-2 od 15. veljače 2021. ništetan je i kao takav ne proizvodi pravne učinke pa je temeljem odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) odlučeno kao pod točkom I. izreke.

42. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

43. Nadalje, odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

44. S obzirom da je predmetni Ugovor utvrđen ništetnim, tužitelj je ovlašten po pravilima o stjecanju bez osnove (čl. 1111. ZOO-a) a imajući u vidu da su u konkretnom slučaju kumulativno ispunjene sve propisane pretpostavke, tražiti vraćanje onoga što je na osnovu tog Ugovora dao.

45. Budući da između stranka nije sporna visina naknade koju je na ime ništetnog Ugovora tužitelj isplatio tuženiku, odlučeno je kao u t. II. izreke, i to sa zakonskim zateznim kamatama od trenutka stjecanja jer je tuženik prema ocjeni ovog suda nepošteni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a.

46. Valja ponoviti da tuženik u ovo postupku ne osporava utuženi iznos, odnosno ne osporava visinu tužbenog zahtjeva već ističe da nije nepošten, već pošten u stjecanju naknade odnosno koristi po osnovi ugovora koji su stranke imale sklopljen. Nije u pravu tuženik kada tvrdi da kamata tužitelju ne pripada od dana stjecanja, odnosno nije u pravu tuženik kada tvrdi da je on pošten stjecatelj. Ovo stoga što zakonski propisi nisu nigdje propisivali i davali ovlaštenje tuženiku da donosi odluke i pravilnike kojima će propisati obvezu, odnosno pravni osnov za plaćanje naknade za reklame postavljene na tuđem zemljištu, kao i njihov visinu. Iako takvo zakonsko ovlaštenje nije postojalo, tužitelj je sam odlukom o komunalnom redu propisao pravnu osnovu za platež naknade i sklapanje ugovora, ovdje konkretno s tužiteljem i za donošenje pravilnika kojim je uredio visinu naknade. Pritom je tužitelj jedinica lokalne samouprave koja ujedno ima položaj jedinice područne (regionalne) samouprave te ima položaj i županije (čl. 1. i čl. 2. Zakona o Gradu Zagrebu – "Narodne novine" br. 62/01, 125/08, 36/09, 119/14, 98/19, 144/20) dok je tužitelj u obavljanju svojih djelatnosti, ovdje konkretno donošenja odluke o komunalnom redu i pravilnika, trebao voditi računa o tome da su odluke i pravilnici koje donosi, kao podzakonski akti, sukladni odredbama zakona, kao višeg pravnog akta (čl. 6. Ustava Republike Hrvatske – "Narodne novine" br. 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01,

76/10, 85/10, 05/14). Dakle, tuženik je znao, odnosno morao je znati da nema uporište u zakonima za propisivanje općim aktom obveze plaćanja naknade korisnicima s kojima sklapa ugovore za postavljanje reklama na nejavnim površinama.

47. Zbog navedenog, sud je zaključio da je tuženik, suprotno navodima tuženika, nepošten stjecatelj te je kamate sudio počev od stjecanja do isplate, sve primjenom odredbe iz čl. 1115. ZOO-a.

48. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a jer dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zatezne kamate.

49. Odluka o troškovima postupka iz t. III. izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. čl. 155. i čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a.

50. Tužitelju je priznat trošak odmjeren sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23 – dalje: Tarifa) pa mu je tako priznat zatraženi trošak zastupanja po odvjetniku, i to za: sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastav podneska od 11. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanje na ročištu održanom 29. rujna 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. t. 1. Tarife) što uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 46. Tarife) sveukupno iznosi 750,00 EUR. Tužitelju je priznat i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR (čl. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 157/13, 118/18 i 51/23; dalje: ZSP i Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi – "Narodne novine", broj: 37/23 dalje: Uredba), kao i trošak sudske pristojbe na presudu Tbr. br. 2. t. 1. Uredbe u iznosu od 110,00 EUR. Dakle, tužitelju je priznat parnični trošak u iznosu od 886,55 EUR slijedom čega je odlučeno kao u t. III. izreke presude.

51. Odluka o zatraženoj zateznoj kamati na dosuđeni iznos troška temelji se na odredbi članka 151. ZPP-a, a visina stope određena je prema odredbi članka 29. stavak 2. ZOO-a, za ostale odnose.

52. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak za podnesak od 18. kolovoza 2026. zatražen u iznosu od 200,00 EUR uvećano za PDV od 25% jer navedeni podnesak nije bio potreban u smislu odredbe čl. 155. st., stoga je odlučeno kao u toč. IV izreke.

U Zagrebu, 6. listopada 2026.

Sudac:
Romina Markovinović

Dokument je elektronički potpisan:
ROMINA MARKOVINOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
06-10-2026
09:51:02

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97-#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=MARKOVINOVIĆ
G=ROMINA
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda.

Broj zapisa: **9-3088e-2f491**

Kontrolni broj: **07efa-04ecc-9ec22**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.